

foreslaar en ny § 2 indsat. I den nye § 2 foreslaar man, at man foruden at kunne nedsætte Brændselsprisen paa Statens Bekostning fra Kommunernes Side ogsaa skal kunne nedsætte Prisen for Gasforbrug og for Belysning. Dette foreslaas af Flertallet, men jeg tror at turde sige, at denne Udvidelse af Rammerne ikke heller hos Mindretallet har stødt paa nogen Modstand. Man finder dernæst, at idet man inddrager disse nye Varesorter under denne Prisregulering, vil det være naturligt, at man noget forhøjer det Beløb pr. Indbygger, som stilles til Disposition til disse Foranstaltninger, og Flertallet er enedes om at foreslaa, at Beløbet pr. Indbygger forhøjes fra 9 Kr. til 10 Kr., ligesom man ogsaa i Henseende til Ordlyden, hvorved man fastsætter den Fremgangsmaade, som i Kommunerne skal bringes til Anvendelse ved Fastsættelse af det Forbrug, for hvilket Prisnedsættelsen skal finde Sted, har fundet en Form, som i alt Fald i højere Grad dækker det, som var Bestemmelsens Mening, end den Form, man havde givet denne Bestemmelse i Lovforslaget, som det var forelagt.

Men da man nu derved, for saa vidt denne nye § 2 maatte finde Tingets Tilslutning, i ret betydelig Grad har udvidet Omfanget af Varesorter, for hvilke der kan finde Prisregulering Sted paa Statens Bekostning, har Flertallet ment, at man med det samme maa kunne gaa til et lidt lavere Beløb pr. Indbygger til Anvendelse til kommunale Prisreguleringsforanstaltninger med $\frac{2}{3}$ Statsrefusion, og man foreslaar derfor i den nye § 2, næstsidste Stykke, at gaa ned med dette Beløb til 10 Kr. i Stedet for, som det var foreslaaet, 10 Kr. 60 Øre, altsaa en ret ubetydelig Nedsættelse.

Derimod har man indenfor Flertallet maattet hævde, at der ikke kan findes nogen Anledning til at stille til Disposition for Kommuner, som ikke har anvendt det Beløb, som var til Raadighed i April Kvartal til prisregulerende Foranstaltninger, 5 Kr. 40 Øre pr. Indbygger, i de 3 følgende Kvartaler, idet man nemlig maa gaa ud fra, at Kommuner, som i April Kvartal ikke har anvendt det til Raadighed stillede Beløb — som vel at mærke skulde bruges i det Kvartal, idet Bevillingen ikke gjaldt ud over dette Kvartal — ikke maatte antages at være saaledes situerede, at de i saa høj Grad trænger til at foretage prisregulerende Foranstaltninger, som Tilfældet maatte være i andre Kommuner, hvor Beløbet helt eller

delvis er anvendt. Man synes derfor, at det vilde være irrationelt at overføre dette Beløb til de paagældende Kommuner frie Disposition, naar det ikke har været anvendt i April Kvartal, idet disse Kommuner jo derved vilde faa et Beløb af 15 Kr. 40 Øre til Disposition pr. Indbygger i de 3 følgende Kvartaler, medens andre og sandsynligvis mere trængende Kommuner kun vil faa et Beløb af 10 Kr. til Disposition.

Heller ikke har man kunnet være med til at fastholde sidste Punktum i næstsidste Stykke af Lovforslagets § 2, hvor der er Tale om, at man skulde kunne overføre til Raadighed for kommunale Prisreguleringsforanstaltninger i de 3 Kvartaler efter 1. Juli det, der maatte være sparet af det til Raadighed staaende Beløb til Nedsættelse af Priserne for Brændsel, Gas o. s. v. Det er ganske vist saaledes, at man ingenlunde kan gaa ud fra, at Kommuner, der ikke maatte finde Anledning til at anvende 10 Kr. pr. Indbygger til Nedsættelse af Prisen paa Brændsel, Gas og Belysning, just skulde være gunstigere stillede end saadanne Kommuner, som er i Stand til at anvende dette, men de har da i alt Fald den Begunstigelse i Forhold til andre Kommuner, at Brændselsforholdet ligger saaledes, at en saa stor Prisnedsættelse, som vilde kunne rummes indenfor det til Raadighed stillede Beløb pr. Indbygger, ikke fra Kommunens Side er befundet nødvendigt, og man kan ikke se, at deri skulde ligge nogen som helst Begrundelse for at stille disse Kommuner yderligere gunstigt ved at give dem et Beløb ud over 10 Kr. pr. Indbygger til Disposition for prisregulerende Foranstaltninger med 2 Trediedele Statsrefusion.

Udvalgets Flertal stiller endvidere under Nr. 12 og Nr. 13 Forslag om, at der fastsættes forskellig Maksimumsgrænse for Fritagelse for Tillægsskat i København og i Provinsbyer eller bymæssige Bebyggelser og i Landkommunerne, henholdsvis 10 000, 6 000 og 3 000 Kr. Man har ment, at naar man i det hele taget skulde fastsætte saadanne Maksimumsgrænser — og den har hidtil været sat til 10 000 Kr. —, var det rimeligt at differentiere disse Tal noget for de forskellige Kommuner her i Landet, hvor Forholdene ogsaa indtægtsmæssigt set er forskelligartede. Jeg ønsker imidlertid ganske bestemt at pointere, at det naturligvis ingenlunde skulde betyde, at Kommunerne bør fastsætte disse Grænser for Fritagelse for Tillægsskat. Der er jo ikke noget som helst i Vejen for, og i mange